

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7298

гр. София, 23.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **2245** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Г. А., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]
подадена чрез адв. Н. Й., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка
(ЗППАМ) № 25-0338-000198 от 11.02.2026 г. на полицейски инспектор в Районно управление
(РУ) – С. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) - С., за
прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП –
временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на
водач превишаващ разрешената максимална скорост, за населено място от 41 до 50 км/ч – до
решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради
противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на
административнопроизводствените правила. В жалбата е обективирано и искане за спиране на
допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ЗППАМ.

В искането за спиране жалбоподателят сочи, че предварителното изпълнение ще му причини
значителни и трудно поправими вреди. Твърди, че работи като „монтьор, компютърна апаратура“
по Трудов договор № 34/23.01.2026 г. със „Търговски системи - България“ ООД, като трудовите
му задължения изискват ежедневно посещение на обекти, превоз на техника и материали, поради
което управлението на МПС е съществен елемент от изпълнението на служебните му функции.
Сочи, че поради отнемането на СУМПС работодателят му е издал Заповед № 1/11.02.2026 г. за
ползване на неплатен отпуск за срока на действие на ПАМ, считано от 12.02.2026 г., поради което
ще остане без доходи за период до два месеца, в размер на две работни заплати. Излага още, че е
баща на три непълнолетни деца, за които полага грижи и които следва да издържа, включително
чрез осигуряване на транспорт до училище, детска градина и лечебни заведения.

Прави искане съдът да спре предварителното изпълнение на оспорената заповед.

Ответникът, при изпращане на административната преписка, не е изразил становище по искането

за спиране.

Административен съд - София-град, III отделение, 17-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП по отношение на В. Г. А. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“ за това, че на 21.09.2025 г., около 15:40 ч., в [населено място], [община], при управление на лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС], при ограничение на скоростта на движение в населено място с пътен знак „В-26“, водачът се е движил със скорост 78 км/ч, като след приспадане на толеранс от 3% е отчетено превишение 48 км/ч.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В случая не е доказано както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. В случая жалбоподателят сочи като вреди невъзможността да изпълнява трудовите си задължения, ползването на неплатен отпуск, лишаването от доход за срок до два месеца и затруднения в грижите за трите му деца.

Съдът приема, че изложените доводи не обосновават наличие на значителна или трудно поправима вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК.

На първо място, твърденията за неблагоприятни последици в професионалната сфера на жалбоподателя представляват обичайни и предвидими последици от прилагането на мярката по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Самият закон предвижда временно ограничаване на правото да се управлява МПС в защита на особено важен обществен интерес – безопасността на движението по пътищата. В този смисъл всяко лице, спрямо което се прилага подобна мярка, би могло да претърпи затруднения в личен и професионален план. Това обстоятелство само по себе си не е достатъчно да обоснове спиране на предварителното изпълнение.

На второ място, твърдяната имуществена вреда – лишаване от трудово възнаграждение за период до два месеца – е вреда от икономически характер, която по своята същност подлежи на репарирание по обезщетителен ред при евентуална отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Поради това същата не може да бъде квалифицирана като трудно поправима. Размерът на посочената вреда – две работни заплати, не се установява като извънреден или изключителен, нито като такъв, който би довел до необратими последици за правната сфера на жалбоподателя.

На следващо място, не се установява, че отнемането на СУМПС води до прекратяване на трудовото правоотношение или до трайна невъзможност за упражняване на труд. От представените данни е видно, че жалбоподателят е в неплатен отпуск, което сочи на запазване на трудовото правоотношение. Не са ангажирани доказателства, че не съществуват други организационни решения или възможности за изпълнение на служебните задължения без лично управление на МПС.

По отношение на доводите за грижите към трите му деца, съдът намира, че макар същите да са житейски разбираеми, те също представляват обичайни неудобства, произтичащи от ограничението за управление на МПС. Не са ангажирани доказателства, че жалбоподателят е единственото лице, което може да осигурява транспорт на децата, нито че липсват алтернативни възможности за придвижване – обществен транспорт или съдействие от други членове на семейството.

От друга страна в случая не са налице и нови обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 2, изр. последно АПК, за да се спре изпълнението на акта. Посочената разпоредба изисква сочените обстоятелства да са нови – т.е. да са настъпили след издаване на административния акт и да променят съществено преценката за необходимостта от предварителното му изпълнение. В случая жалбоподателят изрично поддържа, че такова ново обстоятелство представлява издадената от работодателя му Заповед № 1/11.02.2026 г. за ползване на неплатен отпуск, считано от 12.02.2026 г., поради невъзможността му да изпълнява служебните си задължения без СУМПС. Съдът намира, че тази заповед не представлява ново обстоятелство по смисъла на закона, а е пряка и предвидима последица от приложената ПАМ. Ограничението да се управлява МПС по необходимост води до организационни решения от страна на работодателя, включително временно освобождаване от работа. Следователно заповедта за неплатен отпуск не въвежда нов фактически елемент, а материализира вече настъпилата правна последица от отнемането на СУМПС. Тя не променя характера или интензитета на вредите извън обичайните последици от мярката, поради което не може да обоснове извод за наличие на нови обстоятелства, нито за значителна или трудно поправима вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателят не е доказал настъпването на значителни или трудно поправими вреди от предварителното изпълнение на оспорената заповед, поради което искането за спиране следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК Административен съд - София-град, III отделение, 17-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. Г. А., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Н. Й., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0338-000198 от 11.02.2026 г. на полицейски инспектор в Районно управление – С. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - С..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-

дневен срок от съобщаването му.
Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: